

## Weerzien met Anton Van Wilderode – donderdag 22 november – lezing door Rita Backx

Honderd jaar is het geleden dat Cyriel Coupé werd geboren in Moerbeke (Waas) aan de Moervaart, een eenzaam liberaal nest in een traditioneel katholiek stemmend Waasland, en vroeger gedomineerd door de suikerfabriek van de gereputeerde familie Lippens. De familie Coupé was katholiek, en actief in het lokale cultureel leven. Zoon Cyriel bleef heel zijn leven trouw aan dat milieu: leerling, en later priester-leraar, in het college van Sint-Niklaas, altijd weer terugkerend naar Moerbeke, badend in de sfeer van de klassieken, politiek sterk Vlaamsgezind. Maar ook: een open geest, een brede belangstelling, een mentor voor ontelbaren (zijn oud-leerlingen Tom Lanoye en Paul Snoek gingen totaal andere wegen, maar zijn altijd zeer lovend over hem blijven spreken). En in dat kader is Cyriel Coupé Anton van Wilderode geworden: onze allicht grootste (en laatste?) klassieke dichter – klassiek in zijn vormtaal, klassiek in zijn voorkeuren (de Oudheid), klassiek in zijn thematiek (weemoed, verlangen, christelijke hoop). Overladen met eerbewijzen (Staatsprijs, eredoctoraat, lid van de Academie...), maatschappelijk ge-engageerd (tekstschrijver voor de IJzerbedevaart, de - zeer rechtse- IJzerwake, het Zangfeest in Antwerpen, de zeer succesrijke schoolbloemlezing 'De dubbelfluit', en nooit te beroerd om voor iedereen die het vroeg een gelegenheidsgedicht te schrijven). Twintig jaar geleden overleden, en nu rustend tussen zijn familie in Moerbeke. Zijn standbeeld in Sint-Niklaas is een blijvende herinnering.

En meteen is er een raadsel-Van Wilderode. Vanwaar dat maatschappelijk engagement versus de romantische poëtische wereldvreemdheid? Vanwaar enerzijds die grote geest, anderzijds "altijd slaaf zijn, gehoorzaamheid"? Vanwaar enerzijds de levensgenieter, anderzijds de ongeneeslijke pessimist? Vanwaar de absolute verknochtheid aan de klassieke poëtica versus de openheid naar moderne kunst, waarvan hij in zijn onderwijs steeds weer blij gaf? Het oeuvre van deze grote Vlaamse dichter is afgerond, de vragen over mens en werk blijven levensgroot.

Davidfonds Puurs eerde dichter en mens met een herdenkingsavond. Zeer terecht. Niet enkel wegens zijn intrinsieke kwaliteiten: Cyriel Coupé had trouwe vrienden in Klein-Brabant, en kwam graag naar onze streek. Rita Backx, bijgestaan door haar technisch assistent tevens echtgenoot, leidde het geheel. Ze ging de spanningen en de dualiteiten niet uit de weg, maar toch was dit op de eerste plaats een huldeavond op hoog niveau. Langs biografische lijnen herschiep de spreekster van Wilderodes leven; uit de anekdotiek van zijn jeugd groeide geleidelijk een man met een eigen persoonlijkheid en een eigen poëtische wereld. De biografische realiteit kwam van dan af in beeld via de realiteit van zijn poëzie, en werd begeleid met frappante, verstilte beelden en smaakvol gekozen muziek.

Het resultaat: een ingetogen avond over een fascinerende man, vakkundig en gevoelig tot leven gebracht door mevrouw Backx. En een Davidfondsavond om niet te vergeten.

Jacques De Maere